

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:26	5:45	6:19
4:43	5:44	6:18
4:32	5:44	6:18
4:37	5:46	6:20
4:44	5:47	6:16
4:16	5:30	5:47

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוי תבל, לזיכוי הרבים. הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

זכר ליציאת מצרים

ישמח ישראל בעושי

בשבוע שעבר, בערב שבת קודש, ציינו בעולם היהודי - חסידי את הילולת המאה של האדמו"ר הנערץ מאלכסנדר, רבי ירחמיאל ישראל יצחק הנציגר זצוק"ל, שהיה רבם ומנהיגם של רבבות חסידים בפולין החסידית שלפני מאה שנה, ומחבר הספר המפורסם 'ישמח ישראל'.

אחד מקוראינו הנאמנים, שיגר לדינו לרגל ההילולא, דברים נחרצים מאוד שכתב האדמו"ר מאלכסנדר זצ"ל לקראת הימים הנוראים של שנת תרס"ח, ובהם הדריך את חסידיו כיצד להתמודד מול רוחות ההשכלה שאיימו למוטט את היהדות הנאמנה.

המכתב ארוך ומפורט מאוד. והנה לאחר הדרכה מפורטת בהם מדגיש האדמו"ר את הדרך איך לשמור על הילדים מתרבויות רעות, כותב הוא סעיף קצר ומאוד נחרץ וחד משמעי, וזה לשונו:

"להוסיף ולחזק אזהרת ושמירת שבת קודש בכל עוז ואומץ בכל החומרות, ולבל יהי נקל בעיניהם בקולות הנוהגים בעוונותינו הרבים".

ובסעיף אחרי זה כותב הוא עוד:

"לפאר מקום מקדש מעט ומקדשי תיראו לכל לדבר בבתי המדרש בדברי הבאי ובפרט בעת התפילה וקריאת התורה, וכל שכן בשבתות וימים טובים".

הנהגות אלו הם התריס הנכון לקיים את חומת היהדות לדורות.

זכותו יגן עלינו.

ואכן, בכל שבת ושבת מזכירים אנחנו בקידוש, 'תחלה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים, והרמב"ן עצמו במקום אחר (דברים ה, יד) מבאר, ששמירת השבת אינה רק עדות לבריאת העולם, אלא אף ליציאת מצרים, שכן שמירת השבת מעידה על כך שה' יתברך מחדש תמיד את הבריאה ועושה בכל כרצונו, כי הוא אשר ברא ויצר את הכל במעשה בראשית.

בשמירת השבת, מעידים אנו איפוא, גם על כל מעשינו בימות החול, שאין אנו סוברים כי מעשי ידינו הם אשר פועלים דבר או משנים דבר, אלא כל דברינו ומקרינו כולם נסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם.

וכאשר אדם מוסיף מהחול על הקודש, מעיד הוא עוד יותר על כך, שמוותר גם מהחלק והזמן שיש ברשותו לעשות מלאכה ולהוסיף עוד דברים, מתוך ידיעה כי האמת היא שכל כולו מסור ביד ה', וכל דברינו ומקרינו אין הם באמת פועלים דבר מלבד רצון ה'.

זה עוד פן בתוספת השבת - תוספת אמונה וחקיקה בלב, כי הכל ביד ה', וזה יסוד ושורש כל היהדות, כפי שכותב הרמב"ן בדברות קדשו.

חייד', ושנעשה סוכה בכל שנה. וכן כל כיוצא בהן מצות רבות זכר ליציאת מצרים.

"והכל להיות לנו בכל הדורות עדות במופתים שלא ישתכחו, ולא יהיה פתחון פה לכופר להכחיש אמונת האלוקים. כי הקונה מזוזה בזו אחד וקבעה בפתחו ונתכוון בעניינה, כבר הודה בחידוש העולם ובידיעת הבורא והשגחתו, וגם בנבואה, והאמין בכל פינות התורה, מלבד שהודה שחסד הבורא גדול מאד על עושי רצונו, שהוציאנו מאותו עבדות לחירות וכבוד גדול לזכות אבותיהם החפצים ביראת שמו.

ובהמשך הדברים כותב עוד הרמב"ן את הדברים שצריכים להיות חקוקים בנפשו ובדמו של כל יהודי ויהודי באשר הוא, וכך הוא כותב:

"ומן הנסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים שהם יסוד התורה כולה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכולם נסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם, בין רבים בין ביחיד, אלא אם יעשה המצות יצליחנו שכרו, ואם יעבור עליהם יכריתנו ענשו, הכל בגזרת עליון".

יציאת מצרים, עליה אנחנו קוראים בשבת זו, היא היסוד והבסיס לאמונת ישראל ולכל מהות האיש הישראלי, שכן מצוות רבות המלוות את האדם מידי יום ביומו ומידי שבת בשבתו ומידי מועד במועדו, תכליתם להזכיר לנו את יציאת מצרים ואת כל המתלווה לה.

כך כותב הרמב"ן בדבריו היסודיים בפרשתנו, אותם מן הראוי לחזור ולשנן בכל עת, ובפרט בעת קריאת פרשה זו, על כן נעתיק הנה את דבריו בלשונו הקדוש והטהור:

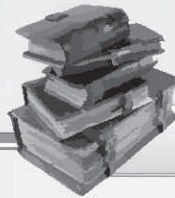
"ובעבור כי הקדוש ברוך הוא לא יעשה אות ומופת בכל דור לעיני כל רשע או כופר, יצווה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואת לאשר ראו עינינו, ונעתיק הדבר אל בנינו, ובניהם לבניהם, ובניהם לדור אחרון. והחמיר מאד בענין הזה כמו שחייב כרת באכילת חמץ ובעזיבת הפסח, והצריך שנכתוב כל מה שנראה אלינו באותות ובמופתים על ידינו ועל בין עינינו, ולכתוב אותו עוד על פתחי הבתים במזוזות, ושנזכיר זה בפינו בבקר ובערב, כמו שאמרו (ברכות כא, א) אמת ויציב דאורייתא, ממה שכתוב (דברים טז, ג) 'למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי

לשון חכמים

ועכשיו אנחנו מתאספים בבתי כנסיות ובתי מדרשות ואומרים חמשה מזמורים מן לכו נרננה עד אחר ד' מלך ירגזו עמים, לפי שאלו הזמירות הם על לעתיד לבא שאז יאמר אחד לחבירו לכו נרננה לד' [ויד"ק] ואז ד' מלך כלומר שיתקיים מקרא שכתוב [זכריה יד, ט] ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד, ועל כי שבת הוא רמז לזמן ההוא יום שכולו שבת ואז נשיר לד' שיר חדש, דכל השירות בלשון נקבה ושיר שלעתיד הוא בלשון זכר כדאיתא במדרשות, לכן אומרים מזמורים אלו, ואומרים גם המזמור דשבעה קולות לפי שבו מרומז גם כן על האלף השביעי יום שכולו שבת ואז ד' למבול ישוב וישב ד' מלך לעולם ואז יברך את עמו בשלום, ושבת הוא מעין עולם הבא ולכן אומרים אותו, והם ששה מזמורים כנגד ששת ימי השבוע שכולן מושכין השפעתן משבת כי היא מקור הברכה. ואחר כך אומרים שיר 'לכה דודי לקראת כלה' ובסופו מחזירין פניהם למערב ואומרים 'בואי בשלום עטרת בעלה בואי כלה בואי כלה', ואומרים זה בעמידה, וזהו כמו החכמים הראשונים שהיו אומרים בואו ונצא לקראת שבת מלכתא, ואחר כך אומרים 'מזמור שיר ליום השבת' וזהו עיקר קבלת שבת.

(ערוך השולחן רמב"מ)

פניני הלכה

שאלה: מי שעבר ועשה מלאה לאחר שקיבל על עצמו תוספת שבת, האם מותר לו ליהנות ממלאכה זו בשבת, או שדינה כדין מלאכה שנעשתה בשבת באיסור ואסור ליהנות ממנה?

תשובה: לכתחילה, אם עדיין לא התפלל תפילה של קבלת שבת, עדיף שיישאל על קבלתו ויעשו לו התרת נדרים על מה שקיבל את השבת, ויהיה מותר לו ליהנות מהמלאכה בשבת.

אך אם כבר התפלל תפילת קבלת שבת ששוב אין שייך להישאל על כך, או בכל אופן שהוא שאינו יכול להשאל, כגון שכבר אין פנאי להשאל קודם השקיעה, יכול ליהנות ממלאכה זו בשבת. ובתנאי שברור שעדיין לא שקעה החמה בשעת עשיית מלאכה.

אם כבר שקעה החמה בעת שנעשתה המלאכה, לאותם הנוהגים בכל ימות השנה כדעת הגאונים, אסור להם ליהנות מאותה מלאכה. אך לאותם הנוהגים כל השנה להחמיר כשיטת רבינו תם לכל דיני התורה מספק גמור ולא כחומרא בעלמא, בדיעבד יכולים להקל ליהנות ממלאכה שנעשתה בשוגג לאחר השקיעה כל עוד שאין זה זמן צאת הכוכבים לדעת הגאונים.

מקורות: בספר תוספת שבת (שיח, ב) הסתפק לאסור גם כשעשה מלאכה בזמן תוספת שבת וגם בזמן בין השמשות, והפרי מגדים (רסא, ה) הכריע להקל בתוספת שבת ולהחמיר בבין השמשות. וראה גם בביאור הלכה רסא ד"ה ואין. אך יש לציין, שהפרי מגדים במקום אחר (רסג, ל) כתב שהמבשל בתוספת שבת נאסר התבשיל. ויתכן שכל הקולא בתוספת שבת הוא רק במקום שלא קיבל בפירוש, ובמקום שקיבל בפירוש, הרי זה כמו שבת גמורה ונאסר אף בדיעבד. מטעם זה כתבנו, שעדיף שיישאל על הקבלה. אך אם לא נשאל, יכול לסמוך על סתימת הביאור הלכה הנ"ל.

אמרת השבת

על הפסוק (ויקרא יט, ג) "איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו אני ה'", דרשו חז"ל שהכתוב בא לומר שאם האב או האם אומרים לחלל שבת, אין לשמוע להם, שכולם חייבים בכבוד המקום, והוא הדין בשאר מצוות.

והקשה **הבני יששכר**, למה השמיעו דין זה דווקא על שבת, הרי שבת היא מהחמורות, והיה ראוי להשמיע כן על מצווה קלה יותר שגם בזה אין לשמוע בקול אב ואם האומרים לו לעבור על המצווה.

ותירץ, לפי דברי החיד"א שכתב לבאר שהמדובר כאן באופן שהבן קיבל תוספת שבת והאב עדיין לא קיבל תוספת שבת, ועל זה חידשה התורה שהבן לא ישמע לאב האומר לו לחלל את השבת, שבאופן שזה שבת גם אצל האב הרי האבא הוא רשע, ולפי דעת כמה ראשונים אין מצוה לכבד אותו.

ולפי זה מובן למה השמיעה התורה דין זה על שבת, שבאו להשמיע שאפילו במצוה כזו שהוסיף האדם על ידי מעשה עצמו, מכל מקום לא ישמע בקול האב האומר לו לעבור על המצווה.

(בני יששכר מאמרי השבתות מאמר ב' אות ח')

פרשת השבת

ויעל הארצה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כגד מאד לפניו לא היה בן ארצה כמהו ואחריו לא יהיה בן. ויבס את עין כל הארץ ותהיך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הכרד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים. (י"ד-טו)

הבעל הטורים הביא את המסורה שנאמר ב' פעמים וינח, אחד כאן: וינח בכל גבול מצרים, והשני וינח ביום השביעי. ופירש בעל הטורים, שבאו לומר שהארבה נח ביום השביעי.

לפי דבריו פירש רבי דוד מדינוב (צמח דוד) את המשך הפסוקים, שבהתחלה נאמר רק שהארבה עלה על ארץ מצרים ולא נאמר שעשה איזה דבר, ורק אחר כך נאמר 'ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ', שכן כמבואר בדברי בעל הטורים, בשבת נח הארבה, ולא אכל מעשב הארץ, ורק לאחר שחשכה הארץ ונעשה צאת הכוכבים, אכל הארבה את כל עשב הארץ.

הוסיף על כך האדמו"ר בעל 'השפע חיים' מצאנו, שבאמת לבהמת ישראל מותר לאכול בשבת אפילו ממחומר, לפי שאם מונעים ממנה לאכול הרי זה צער עבורה, והתורה ציוותה 'למען ינוח שורך וחמורך' שיהיה לו נוח. אך המצרים ציערו את בני ישראל והעבידו אותם ביום השבת, וכנגד זה הביא עליהם הקדוש ברוך הוא את מכת הארבה ששבתה והצטערה בשבת ולא אכלה מעשב הארץ.

רק לאחר שחשכה הארץ ונעשה לילה, מיד ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ, שהארבה אכלו ככל כפלים מחמת רעבונם במשך יום השבת, עד אשר 'לא נותר כל ירק בעץ ובעשב הארץ בכל ארץ מצרים', מחמת שהורעבו משך כל יום השבת, שהרעב אינו מרגיש שובע.

מעשה לשבת

אכלתי ואוכל

יתכן? לא הצלחתי להבין.

אך עתה, לאור דבריך, הבנתי היטב את דברי המדרש. שכן, אדם הראשון כשהצטווה שלא לאכול מעץ הדעת, היה זה ביום שישי, ואמרו חז"ל שאילולי שאכל אדם הראשון מן העץ באיסור, היה יכול לאכול בליל שבת מעץ זה בהיתר, שכל האיסור היה לאכול ביום שישי טרם כניסת השבת. ועל זה אמר אדם הראשון לפני הקדוש ברוך הוא, מה רע בכך שאכלתי? וכי משום שלא אוכל לאכול בליל שבת אכילה לתיאבון? אין בכך בעיה, 'אכלתי ואוכל עוד', ברוך השם תאבוני בריא, ואוכל לאכול עוד כהנה וכהנה...

והנה, על אף טענתו - סיים הנודע ביהודה את דבריו - הרי שלמעשה היה בכך חטא, ולא התקבלה טענתו זו של אדם הראשון.

(אמרי צדיקים, שפתי חכמים אות ג)

מעשה ברב הקדוש רבי יצחק מנעשכיו, שמחמת סיבות שונות לא התראה עם אחד מגדולי דורו הרב המגיד מטריסק במשך תשע עשרה שנה. והנה, באחד הימים נפגשו והתראו הרב מנעשכיו והמגיד מטריסק, ולכבוד זה ערכו שני הצדיקים סעודה גדולה.

באמצע הסעודה פנה הרב מנעשכיו ואמר למגיד מטריסק, שהנה חז"ל אמרו שאדם הראשון אמר לפני הקדוש ברוך הוא 'אכלתי ואוכל עוד', ומה הכוונה בכך? אלא, שרצה אדם הראשון לומר, שיתקן את הפגם בכך שאכל מעץ הדעת, על ידי שיאכל עוד אכילות של מצוה בשבת העומדת להכנס, לפי שסעודת מצוה כוחה יפה לתקן את החטא.

(זכרון טוב, ענייני מאכלו אות ג)

הוא להבין דברי מדרש אותו לא הבין עד עתה.

הדבר עורר את סקרנותו של הגביר, שביקש מהרב שיסביר לו למה כוונתו. ואכן הנודע ביהודה פתח ואמר: הנה, בחטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת, כשבא הקדוש ברוך הוא והוכיח את אדם וחווה על אכילתם, ענה אדם הראשון לפני הקדוש ברוך הוא "האשה אשר נתתה עמדי, היא נתנה לי מן העץ נאכל". ואמרו במדרש, "אמר רבי אבא בר כהנא, ואכלתי אין כתיב כאן, אלא 'ואוכל', אכלתי ואוכל".

ומעולם לא הצלחתי להבין מדרש זה - אומר הנודע ביהודה לאותו גביר - היתכן שיאמר אדם הראשון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, לא די בכך שאכן אכלתי מעץ זה בחטא, אלא שעוד אמשך ואוכל ממנו עוד?! היש חוצפה גדולה מזו? איך זה

ערב שבת אחר חצות היום, רבה של פראג וגאון ישראל 'נודע ביהודה' למשגב יצא את ביתו, והלך להסתובב על פתחי בתי נגידי עירו, במטרה לאסוף מהם נדבות לטובת עניי העיר.

ידוע ידע הוא, כי בשעה זו של ערב שבת לאחר זמן המנחה, נמצאים כולם בבתיהם, וכך תקל עליו מלאכת איסוף הצדקה המוטל עליהם.

והנה, כאשר נכנס לביתו של אחד מעשירי העיר, מצא את העשיר כשהוא מיסב לשולחנו, המלא מטעמים ומעדנים שונים, והוא יושב ואוכל סעודה של קבע, בלחם בשר ויין וכל מטעמים.

הוכיחו הנודע ביהודה על כך, שכן לפי הדין אסור לקבוע סעודה בערב שבת לאחר זמן המנחה. פנה העשיר אל הרב וביקש ממנו שיסביר לו את טעמו של דין זה. והנודע ביהודה בסבלנותו המרובה, עמד והתחיל לבאר לו את טעם הדין, שכן אדם צריך להיות תאב לאכילת דבר מצוה, ואם יאכל הוא בערב שבת לאחר חצות היום, שוב לא יאכל את סעודת השבת לתיאבון, ואין זה הידור מצוה לאכול את סעודת המצוה של שבת כשאין לו תיאבון לאכילה זו.

אוהו! - השיב העשיר - אם כך, אין הדבר נוגע אלי, שכן ברוך השם התברכתי בתיאבון בריא, ואף אם אוכל עתה סעודת שלמה בשעתו, לא תהיה לי כל מניעה לאכול שוב בליל שבת סעודה של ממש לתיאבון. אדרבה, יבוא נא כבוד הרב לבייתי הערב, ויראה את השולחן הערוך בכל מיני מטעמים, אחת מהנה לא נעדרה, ולא חסר לי כל תיאבון לאכול מכל אשר יוצע לפני...

הגיב הנודע ביהודה ואמר לאותו עשיר, שכעת זכה

דבריהם הם זכרונם

הגאון רבי יצחק אייזיק שר זצ"ל ראש ישיבת סלבודקא - י' שבט תשי"ב

אדם אחד הגיע והתלונן בפני רבי אייזיק שר זצ"ל, כי בכל ערב שבת נופלת קטטה בתוך ביתו, לפי שהוא מצידו משלים את כל ההכנות לשבת בשעה מוקדמת, ואילו אשתו עוסקת במלאכה תמיד עד הרגע האחרון, וזה מביאם לידי מריבה וקטטה, ודבר לא עוזר, ומידי שבוע בשבוע אין היא מסיימת את המלאכות קודם הזמן, וביקש עצה כדת מה לעשות.

שאלו רבי אייזיק: "הכיצד הם הכנותיך לשבת קודש?" "ברוך ה' - השיב האישי - 'כבר מחצות היום מתעטף אני במלבושי שיראין של שבת, וקורא בפרשת השבוע ומתקדש ומתטהר לקראת שבת המלכה".

"אם כך" - קרא רבי אייזיק לעברו - "עצתי אמונה, שתפשוט עוד לשעה קלה את הגלימה, ותעזור עזרה של ממש לרעייתך בעבודה המעשית, וכשתבוא השעה הנכונה תוכיחנה בניהוּתא, ובוה יתקיים בך וידעת כי שלום באהליך..."

בספרו 'לקט שיחות מוסר', מעורר רבי אייזיק שר על הצורך להרגיש את קבלת השבת ממש כמו קבלת פני מלך, שהרי אמרו חז"ל שהמויק בריצתו בערב שבת בין השמשות פטור, לפי מותר לרוץ בערב שבת מטעם זה שהוא כאדם היוצא לקראת מלך (ראה בבא קמא לב, ב), הרי שהרגשה זו מביאה את האדם לרוץ ריצה מבוהלת עד כדי שעלול להיזק לעוברים ושבים ההולכים לדרכם בתומתם.

כדי להגיע להתעלות נפלאה זו - מסיים רבי אייזיק - יש להתכונן לכך בעבודה רבה במשך ימות השבוע, צריכים להשקיע מחשבה ולערוך הכנה נפשית, כדי לזכות בהרגשים אמיתיים כדי לקבל שבת כראוי.

הגאון רבי יצחק אייזיק שר זצ"ל

יְהוּדֵי הַשַּׁבָּת

יְהוּדִים יְקָרִים:

כְּפִי שְׂפָרָר בְּתַבְנוּ בַּשָּׁבוּעִים הָאֲחֵרוֹנִים, נִמְשָׁיָה גַם הַשָּׁבוּעַ לְהֵבִיא מִדְּבָרֵי הָרֵאשׁוֹנִים, עַל הַהֶקְשֵׁר שֶׁל שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת לִיצִיאַת מִצְרַיִם, כְּפִי שְׂאֻמָּרִים בְּקִדּוּשׁ יְזָכֵר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. וְהַשָּׁבוּעַ נִבְיָא מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ יַעֲקֹב בְּעַל הַטּוֹרִים.

כָּל אֶחָד מֵכֶם, בְּטַח יוֹדֵעַ עַל הַחֲבוּר שֶׁנִּקְרָא 'בְּעַל הַטּוֹרִים' הַנִּמְצָא עַל הַחֲמִשׁ, הֲאֵם אַתֶּם גַּם יוֹדְעִים מַה הַפְּשָׁמְעוֹת שֶׁל רַבְּנוּ יַעֲקֹב בְּעַל הַטּוֹרִים?

נִסְבֵּיר בְּקִצְרָה, רַבְּנוּ יַעֲקֹב בֶּן רַבְּנוּ אֲשֵׁר - 'הָרֵאשׁוֹן' - חִבֵּר סֵפֶר הַמְּרִבֵּז אֶת כָּל הַהִלְכוֹת הַנוֹגְעוֹת לְכָל יְהוּדֵי בְּזִמְן הַזֶּה, סֵפֶר זֶה הוּא הַבְּסִים לְסֵפֶר הַשְּׁלַחן עָרוּךְ הַמְּשֻׁמָּשׁ כְּסֵפֶר הַהִלְכָה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. הַסֵּפֶר מְחַלֵּק לְאַרְבָּעָה חֻלְקִים, לָהֶם קָרָא בְּשֵׁם 'טוֹרִים', הַגְּמוּת הַחֲשׁוֹן שֶׁם הָיוּ אַרְבָּעָה טוֹרִים שֶׁל אֲבָנִים. אַרְבָּעָה טוֹרִים אֵלּוּ מְחַלְקִים לְעֵנְיֵי הַהִלְכוֹת הַשְּׁנוֹנוֹת לְפִי חִלּוּקָה שֶׁל נוֹשְׂאִים. ה'טוֹר' הָרֵאשׁוֹן עוֹסֵק בְּכָל הַהִלְכוֹת הַנוֹגְעוֹת לְסֵדֶר הַיּוֹם שֶׁל כָּל יְהוּדֵי, בֵּין בְּיוֹם רִגְלֵי וּבֵין בְּשַׁבְּתוֹת וְחֻגִים, וְהוּא נִקְרָא "אוֹרַח חַיִּים".

וּבְכֵן, בְּחֻלְקֵי זֶה בְּהִלְכוֹת שַׁבָּת בְּדִינֵי הַקִּדּוּשׁ מִסְבִּיר ה'טוֹר', שְׁמַה שְׂאֻמָּרִים בְּקִדּוּשׁ תְּחִלָּה לְמִקְרָאֵי קוֹדֶשׁ יְזָכֵר לִיצִיאַת מִצְרַיִם, אֵין מִתְּפַנְנִים לִזְמַר שֶׁהַשַּׁבָּת עֲצֻמָּה הִיא יְזָכֵר לִיצִיאַת מִצְרַיִם, אֶלָּא הַפְּנִיָה לִזְמַר שֶׁהַשַּׁבָּת הִיא תְּחִלָּה וְרֵאשׁוֹנָה לְכָל הַמּוֹעֲדוֹת, שֶׁהֵם יְזָכֵר לִיצִיאַת מִצְרַיִם.

שַׁבָּת שְׁלוֹם.

משל ונמשל

השבת היא מקור הברכה, וכמה טועים הם הסוברים שאם יוסיפו לעשות עוד דבר כלשהו בשבת לצורך מלאכתם, יוסיפו לעצמם הכנסות.

משל למה הדבר דומה:

אדם חסר בינה הגיע לבית הדואר, כדי להעביר חבילה למקום תעודתה. קנה בולים, והדביק את הבולים על החבילה, והגיש אותה לפני הפקיד, וזה שקל את החבילה על המשקל.

'מצטער אדוני' - פונה אליו הפקיד ומודיעו קצרות - 'החבילה שוקלת הרבה, והבולים ששמת עליהם אינן מספיקות, כך לא נוכל לשלוח את החבילה, אי לכך רכוש נא עוד בולים והדבק גם אותם על החבילה, וכך נוכל לשלוח זאת'.

האיש ענה בסכלותו: 'אדוני הפקיד, אם אוסיף על המכתב עוד בולים, הלא המכתב יכבד עוד יותר?'

ומה נואל אותו איש, שהרי הבולים הם אלו שמאשרים את הולכת הדואר ליעדו...

לאיש כזה, דומה מי שאומר שהשביתה מכל מלאכה ומעשה בשבת מסיבה לו נזקים כספיים, שהרי השביתה בשבת היא מקור הברכה, הוא הגורם לברכה בכל מעשי ידיו בימות החול.

אור תורה

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות
yismechu@yismechu.com

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואת, ישועות,
פרנסה, וכל מילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030